

Napút-füzetek

15.

Pesti Kornél egy napja

Kosztolányi alakmása
tizenkét mai változatban

P. Buzogány Árpád

Jadevirág

Kásás hófolt szürkült még néhol a járdán, a sötét aszfalt magába itta az utcai lámpák fényét. P. lehúzta a cipzárt rövid kabátján, ráérősen sétált, a kerítésekre firkált pálcikaembereket nézegette. Egy üzlet előtt prémes sapkájú, vastag kabátos öreg állt, a léptek neszére hátrafordult, aztán orra elé emelt öklét szétnyitotta, egy karórát nézett.

A vasúti átjárónál, a sötétbe nyúló sín páron végigfolyt a telihold fénye, de nem sárga volt, mint fent az égen, az alacsony házak, törpe almafák fölött, hanem inkább ezüstös. P. megállt, mint ki szétnéz, de csak a fényes síneket nézte, ameddig még szeme felfedezte a leghalványabb csillogást a messzeségben. Cigarettát vett elő, azonban mégsem gyújtott rá, csak odébb, a járda fölé kihajló hatalmas nyírfa alatt. Bent, a ház előtt fekete macska gubbasztott a tornác betonkarzatán.

Hatalmas hófolt terpeszkedett a híd lába körül, csillogó-fehéren világított. Az út szélén álló sötét autóból hangos zene hömpölygött a víz fölé, és elveszett a magas gesztenyefák között. Tovább, a vendéglő teraszán kutyák morogtak egymásra a személtáda körül, egy-egy jobb falat reményében. P. eltaposta a cigarettát és elindult, mert nagy csapat, hangoskodó fiatal ért fel a hídra. Egy kenyérüzlet előtt megnézte az óráját, és visszatette a zsebébe. Két férfi diványbetétet cipelt ki egy udvarról, és hőruggolva emelték egy autó tetejére. A férfiak eltűntek a sötét udvarban. Az út másik feléről vékony alak vágott át, a járda felőli, nyitott kocsiajtó mellett megállt, valami kabátfélét markolt az ölébe, átszaladt az úton és eltűnt a tömbházak között. P. úgy maradt, visszafordulva. Várt egy darabig. Senki nem járt az utcán, az előbb cipekedő férfiak sem jöttek ki az udvarból. Az autó ajtaja kinyitva maradt. Tökéletes lopás – fújtot nagyot –, rajtam kívül senki nem látta. Szólni kellene... És ha őt gyanúsítják, hogy valahová elrejtette, bedobta egy udvarba? Zavartan fordult meg, és lassan elindult, vissza se nézett. A fényes kirakatokat bámulta, meg a falragaszokat. Megállt az átjárónál, sokáig várt, közben a másik sarkon ácsorgó, babakocsis két nőt nézte. Hosszú hajú, egészen fiatal volt az egyik, látta az arcát is a lámpa fényében. Rövid kabátja alig takarta izmos combjait, feszült rajtuk a farmer. Ahogy elhaladtak az autók, gyors léptekkel indult az átjárón, a nők az útszéli hókupacon egymásnak segítve emelték át a babakocsikat. Feléjük ment, hogy segítsen, ám amire odaért, éppen szembetalálta magát velük. Kikerülte őket, aztán lassított.

Tovább, a kis tér sarkánál taxisofőrök nevetgéltek a húsüzlet kirakata előtt. Éppen megszólalt a villanyoszlopra szerelt telefon, egyikük odalépett. Mazsola a saroknál megállt. A virágüzlet előtt művirágkoszorú lógott egy szegen, a kirakatban furcsa, ismeretlen virágok sorakoztak. Jobbra tért, a nappal zajos utca feltűnően csendes volt. A hársfák tövében, piszkos hókupa között macska üldögélt, egy kislány, hatalmas szatyrot cipelve odapisszegett neki. Egy kávézó ablakán benézett P., az első asztalnál szakállas, borzas hajú férfit látott, egy szőke nő elvette előle a poharat és belekortyolt. P. azon gondolkodott, merre is

menjen. Ismeretlenek voltak a kirakatok, túlságosan is csillogók, oda se nézett. Aztán megállt, mint ki valamit keres. A régi vendéglő homlokzatát lebontották, a szomszéd épület kéménye éppen kettévágta a holdat. Ahogy megfordult, felismerte az előbb látott nőt a babakocsival. Rágyújtott, és az út felé fordult, amíg a nő elhaladt, aztán visszafordult. A nő előrehajolva tolt a kocsit, cipője szaporán kopogott. Nézte egy darabig, aztán átment az úton, és elindult visszafelé. A sarkon, az üzlet kirakatában hatalmas betűkkel árcsökkenést hirdettek, a főtéri óra éppen nyolcat mutatott.

Nedves járdára tapadtak a kirakatok fényei, és útszéli, apró hórakások hirdették, hogy tél van még. A könyvesüzleten túl, az épületsor fölött mint romantikus festményen terpeszkedett a hold. Csend volt, kevés autó járt. A buszmegállóban egy szőke lány bámult maga elé, ahogy elhaladt mellette. Bő szövetradrágja hangsúlyozta széles csipőjét, és erős parfümje több lépésen át kísérte P.-t. A főtéren túli útkereszteződésnél jobbra tért, macskaköves, szűk utcába. Egy autó húzott melléje, rövid szakállú, sötét hajú fiatalember szállt ki, intett P.-nek, aztán hosszú kabátos nő nyitotta ki a másik ajtót. Mellettük alacsony nő állt, az autó érkezéére lassan elindult, P. az út felől került meg, hogy arcát is láthassa.

Csöndes volt a kávézó, több üres asztallal. Halvány fény világította meg a belső termet, P. az ablak melletti asztalhoz ült. Levetette kabátját, és a fényképeket nézegette a falon. A túlsó sarokban, háttal egy lány ült, mellette rövid hajú fiatalember köszönt P.-re. Ő visszaintett, és kibámult az ablakon. Kieresztett ingű, alacsony pincér lépett melléje, kezében tálcával, ujjai között öngyújtót forgatott. P. fel sem nézett, cseresznyelikört rendelt. Aztán ismét a képeket nézegette.

Az előbb odakint ráköszönő ismerőse érkezett, a sötét szemű nő vele szemben ült le egy távolabbi asztalhoz. Régi, sok évtizeddel ezelőtti sláger hangzott fel, P. egy filmből ismerte. Betöltötte az estét a csendes ének, közben ő kibámult az ablakon. Nyurga, tizenéves lány ment a járdán egy fiúval, és ahogy beszélgettek, a lány megállt a fal mellett, valósággal odahúzódott melléje. A fiú egyszerre derékon ölelte a lányt és felkapta, kivitte az útra, pár lépés után eltűntek az ablak sarkában. A pincér kihozta az italt, jégkockával, P. hátradőlt a széken és belekóstolt. Sok évvel ezelőtti befőttek ízét érezte a szájában, eszébe jutott egy rövid szőrű, barna kiskutya, amelyik kék színű, műanyag nadrágjának aljába kapaszkodott, s csendes morgással, fejét rázva tépdeste az anyagot, mihelyt fogai közé kaphatta. Maréknyi konzervdobozból habzsolta a tejbe áztatott kenyeret, az orra is tejes volt, néha nagyokat tüszentett emiatt.

A zene elhallgatott, P. felkönyökölt az asztalra és kortyolt az italból. A sötét szemű nő nagyokat nevetett, egyszer pedig felkiáltott: Nem jó a határidőnaplód, mert csak egy évre szól! A pincér kicserélte a hamuzót, újabb vendégek érkeztek, a szomszéd asztalhoz telepedtek. Szikár, magas férfi beszélt valami kövekről, és piros bársonytokot vett elő övtáskájából. Kinyitotta, körbeadták az asztalnál, ő csak annyit értett, hogy jadeból csiszolt virágról van szó, a következőben fekete testű, rubinszemű pók volt, ezüst lábakkal. A fekete özvegy – mondták. P. egy kerek arcú, félénk lányra gondolt, akinek apró, fehér meg rózsaszín pöttyös kövekből csiszolt nyakéket vásárolt, a lány puha ajkaival végigcsókolta keze fejét, vállát és nyakát, az ujjai hegyével alig érintve bizsergette

bőrét. Ahogy zavart mosollyal megállt előtte, ő végigsimította haját, két kézzel, mint telhetetlen kisgyerek... Vajon hol lehet most ez a nő, és kiről álmodik?

Kiitta az italt és felállt. Még egyszer végignézett a képeken, közben a szék karjáról elvette kabátját, a pultnál egy kövérke lánynak fizetett, meg sem várta, amíg az a visszajáró aprót előkeresi. Odakint felvette a kabátot, és megállt az út szélén. Borzongatta a hideg, két öklét zsebébe dugta.

Tétova léptekkel indult az utcán befelé, aztán arra tért, ahonnan jött. A szőke lány még ott állt a buszmegállónál, P. magába szívta az illatát, pedig az illatok mindig mást juttatnak az ember eszébe. Könnyű, lebegő illatok kísértették. Volt egy piros pulóvere, már rég nem viseli, abban táncolt egyszer egy lánnyal, akinek sose mondta meg, mennyire szerette, aztán másnap megérezte azon a lány almaillatát. Almaillatú kedves, így nevezte magában, mostanra elhízott, nemrég látta, hangos kacagása belenyilallt P.-be, annyira, hogy néhány sörrel le kellett öblíteni.

Fél kilencet mutatott a főtéri óra, a hold már magasabbra emelkedett, a valamikori bérházak fölél. Bent, egy üzletben csengett a telefon. P. fölnebb húzta kabátján a cipzárt, megkerülte a parkot és megállt a telefonfülkénél. Előkereste a kártyát, tárcsázott. Pár csöngetés után letette a kagylót, és óvatosan húzta be a fülke ajtaját.

Csendom Andrea

Pesti Kornél

I. fejezet

Melyben szerelmes lesz egy látomásba, majd nevet változtat

Esti Kornél egy nap – sokáig senki sem tudta, miért és hová – nyom nélkül eltűnt. Barátai és ismerősei hiába keresték kedvenc kávéházaikban, nem volt sehol, még a külföldi ismerősök sem hallottak róla. S lassan feledésbe merült a neve, mintha valójában sohasem létezett volna.

Egyik este a budai várban sétáltam, s egy jól, de régiesen öltözött, kalapos alakra lettem figyelmes. Ruhájából kis cseppecskék hulltak, tócsává összeállva alatta, pedig csillogos éjszakánk volt. Először meg-

ijesztett a helyzet. A vár éjjel; ő pedig legjobban egy szellemhez hasonlított. Nem is foglalkoztam vele, kémleltem inkább a világló várost.

– *Furcsa* – jegyezte meg halkan, szeme sarkából rám pillantva. Észre sem vettem, milyen közel került hozzám időközben. Ekkor vizsgáltam meg közelebbről. Idősnek, megviseltnek látszott az arc, melyen méltóságteljes komolyság ült.

– Micsoda? – Érdeklődésemre felszegte állát, kiegyenesedve válaszolt.

– *A sok fény, autó; más lett...*

– A világ? – kérdeztem félénken, s ő, mint, aki régi barátira talált, úgy ölelt magához.

– *Hát ön is észrevette? Csak nem onnan jön ön is? Járt már ott, igaz? Ha máskor nem is, álmaiban!*

Megijesztett. Eltoltam magamtól, hátrálni kezdtem, s zavaromban meg is botlottam. Nem értettem semmit, azt hittem, egy örülttel van dolgom, aki most szabadult a zárt osztályok egyikéről. Arra is gondoltam, mi lesz, ha megöl, megerőszkol; ilyenkor, késő éjjel nem jár itt senki, felesleges lenne segítségért kiáltanom.

Közeledett, én pedig csendes betetődéssel behunytam szemeimet. Filmben illő jelenet volt az a néhány pillanat; mint, aki a sínek közé esett – úgy éreztem magam. Legnagyobb meglepetésemre azonban karon fogott, felsegített. Megbánóan nézett rám, és dadogó bocsánatkérése után felajánlotta, hogy elmeséli a történetét, kárpótlásként az izgalmakért, melyeket okozott.

Leültetett egy padra, cigarettára gyújtott, majd maga elé meredve beszélni kezdett.

– *Valaha Esti Kornélnak hívtak. Író és költő voltam. Egy másik kor volt az. Ahogy mondom. Nyugodtabb. A sok fény, autó; mintha ezer szentjánosbogár repkedne odalent, gázbogarak. Félelmetes.*

Szerettem a kávéházakat járni, mindet ismertem, nem volt ennyi belőlük. Ma megadják a választás lehetőségét, de ha túl sok van valamiből, elbizonytalanodunk.

Érdekelt minden, főként az emberek. Más világban, más emberek. Nézze, idegenként viselkednek még az ismerősök is. Elmennek egymás mellett, arcukat valami hihetetlenül érdekes kirakat felé fordítva. Ők, akik valaha egy nemzet voltak.

Hallottam ezt a szót: fogyasztói és információs társadalom. Fogyasztanak és tanulnak? Mégsem látok többet üres báboknál, akik annyira bölcsek, hogy még azt sem veszik észre: saját szükségleteikkel tartják sakkban őket.

Sok különös kalandom volt egyébként. Egyik barátom még novellaszorozatot is írt rólam. (Helyeslően bólogattam; ha valóban ő Esti, én is olvastam róla.) Mind közül a legfurcsábbat azonban nem tudta leírni. Hogy miért nem? Erre a válasz annyira lenne: eltűntem. A kérdés nem is ez, hanem hogy hová.

Kíváncsian nézett rám, hogy folytassa-e; lelkesedésem látva nem sokat tétozózott. Mélyen beleszívott nedvesen sístergő cigarettájába; követte néhány pillanatig egy, a sötétbe aláhulló parázs útját, majd újra beszélni kezdett.

– *Nem voltam az a szerelmes típus, sokkal inkább íróféle. Kissé hóbortos, művészlélek. Igaz, rengeteg ember vett körül, de a legtöbbször ábrándozva jártam az utcákat. Mindenkiel barátságos voltam – persze kivételek akadtak. A másik dolog, amitől hasznosnak éreztem magam, az állandó munka volt. De miért is szükséges most mindezt elmondanom? Azért, hogy lássa, mennyit változtatott rajtam a szerelem.*

Szerelem.

Ismételte gúnyosan, s maga elé bámult, messze a Duna fénylő tükrére. Bele is veszett egy időre, majd hosszú magányos csöndben eltöltött percek után hozzátette:

– *Illúzió.*

Életem során sok nővel akadt dolgom. Ne értsen félre, tiszteltem őket. A legtöbbet legalábbis. Mindenféleképpel találkoztam. Széppel, csúnyával, voltak álnok némberek és angyali

jóságok is, és ami közös volt: egytől egyig belém szerettek. S maguk mellett akartak tudni, de én hajthatatlan voltam. Önző és makacs. Egy társtalan társasági lény.

Valójában nem sajnáltam egyiket sem, mikor a búcsúra került sor. Örültem, ha volt mellettem valaki, de az sem bántott, ha nem. Lehetséges, féltem érezni. Joggal, mint utóbb kiderült. Azóta is gyakran eszembe jut egy mondat, melyet már nem is tudom, kitől hallottam a szerelemről. Valahogy így hangzott: „ez a legrosszabb büntetés, amelyet az élettől kaphattam”. Érthető, miért nem akartam szerelmes lenni, pedig megérdemeltem volna, hogy bűnhődjek a sok fájdalomért, amelyet okoztam.

S talán nem is a fájdalom volt a legrosszabb, hanem a kétségek. Mivel sok nővel kerültem kapcsolatba, a legtöbbeket kétségek között tartottam, úgyszólván tartalékban, hátha egyszer szükség lesz rájuk. Gonosz dolog igaz?

Újra a jól megszokott gúnyos, fájdalmas és erőltetett mosoly tűnt fel az arcán. Egy pillanatra szünetet is tartott. Elhasználódott dobozából előhúzott egy újabb füstölni valót, melyet a szél elől, kopott kabátjába bújva gyújtott meg. Azt hittem, amikor olvastam róla, csupán ki vannak színezve a történetei, és fel vannak nagyítva benne dolgok, de ő tényleg láncdohányos volt.

Kérdések áradata öntötte el a tudatom, de nem akartam megzavarni; azt mégis megkérdeztem: nem szigorú-e egy kissé önmagához. Határozotlan nemet mondott.

– *Higgye el nekem kisasszony, ha majd ön is megél egy bizonyos kort, és ennyire ismeri majd magát, hasonlóan be fogja látni hibáit. Ha még csak magamat ismerném!* – jajdult fel

keserűen. – Egy idő után az emberek is másként tűnnek majd fel, minden apró különbözőségük kitűnik, és rájön, hogy nem is oly egyformák, mint amilyennek hiszi őket. Ne nézzen így, majd meglátja... Na, de nem ezt akartam elmondani.

Ezen a helyen ismertem meg Őt, sok-sok évvel ezelőtt. Bár olyan, mintha csak most lett volna. Bizonyos helyeken és dolgokban az idő nem számít. Ilyesmi a szerelem is.

Éjfél lehetett; itt történt. Itt kezdődött és ért véget az a hosszú, nagyon hosszú éjszaka. Álomszerű volt az egész. Délután színházban voltam, szerelmi tragédiát játszottak, a címére már nem emlékszem. A történet teljesen átlagos, de az a lány... Volt valami fenséges abban, ahogyan játszott. Mint egy földöntúli csoda, aki egy másik világból tévedt ide, csak azért, hogy megmutassa nekem a szerelmet. Erős vonalmat éreztem tehát, megmagyarázhatatlant. Ezért is akartam mindenképpen megismerni. A darab után az öltözőjébe siettem, s ott csupán ledobott jelmezét találtam. Kétségbe estem, kirohantam a színházból. Mindenféle emberek tolongtak, mind olyan szürkék voltak. Eleredt az eső, s a szürke égből szürke cseppek hulltak a szürke emberekre. Körülnéztem, szememmel őt keresve, de esélyt sem láttam arra, hogy az életben még valaha is láthatom.

Ismeri az érzést, amikor minden egyes másodpercben arra vár, hogy megláthassa a másikat, hogy tudja, érezze: igenis ő létezik, és nem csak egy álmokép? Pedig nem volt több egy különös idegennél...

Végleg kezdtem letenni róla, amikor egy fehér csuklyás kabátot pillantottam meg a forgatagban. A nyomába eredtem. Megsejtettem, hogy ő az.

Követtem végig az útján, át Budára, fel a hegyre, a várba. Ott állt az egyre sötétedő ég alatt, fehér kabátját barnára festette a felcsapódó iszap. Kicsiny lábain a cipője láthatólag át volt ázva, didergett. Ennek ellenére féltem közeledni hozzá, a távolból figyeltem.

Semmi mást: csak egy ölelést – zakatolt a fejemben szüntelen ez a gondolat, mégsem mertem megtenni. Más volt, mint a többi nő, ezt határozottan éreztem. Nem csupán különcségében. Hiszen az volt, elszaladt az ünneplésből, inkább az esőt és a magányt választotta. Volt benne valami megmagyarázhatatlan, számomra érthetetlen erő. Féltem tőle és vonzódtam hozzá egyszerre, mégis, ha ő akkor nem fordul felém, sohasem ismerem meg. Akkor értettem meg, hogy nem követtem őt, magával hívott. Mintha egy láthatatlan, mesebeli cérnaszál kötött volna hozzá; s nem is megismerés, felismerés volt találkozásunk. Nem hiszek az ilyenekben, mégis... Az a tekintet. Belém látott, tudta, ki is vagyok valójában, mélyen a múlt számtalan csalódása alatt. Megtalált. Lelki társnak szokták nevezni az ilyeneket, de nem szerettem ezt a kifejezést.

Hang nélkül álltunk szemben egymással, felesleges lett volna beszélni, tudtuk, együtt a helyünk. Legalábbis akkor úgy hittem. Kézen fogott, s maga után húzott. Boldog voltam. Tökéletesen és egészen és nyugodt és békés és... Nem gondolkodtam,

ennyi bizonyos. Hogy utána mi történt? Kétségtelen úgy, mint Esti Kornél, azon az éjjelen meghaltam.

– De mi történt a lánnyal? – kíváncsiskodtam.

– A színésznő. Ebben a darabban is tökéleteset alakított. Még az én kemény szívemet is sikerült megtevesztenie. Egy kis kiugróhoz érve kérelt, menjek vele, oda le, mutogatott a mélységbe. A szívem nem volt elég, az életemet is vágyott összetörni. Bosszúja az én méltó büntetésem, hogy Pesti Kornélként, egykori önmagam árnyaként, kísértsek. Őt pedig többé nem láttam.

Pirkadt. Pesti elindult a napfelkelte irányába. Felálltam én is, de maradásra intett. Megfordult, és egyenesen a szemembe nézett.

– Ne aggódj, már csak egy emlék. Avec le temps on n'aime plus.*

Ezt suttogetta, s eltűnt a nap első vöröses sugaraival. Látomás lett volna ő is, mint kedvese, akiről mesélt? Elbizonytalanodtam egy percre. Annyi mindent kérdeztem volna még, hiszen nem is mondott semmit arról, hová tűnt valójában! Már késő volt.

Körülnéztem, s a földön megpillantottam utolsó, félig elszívott cigarettája maradványait füstölögni, míg nem az is köddé vált, éppúgy, mint ő. Vajon felbukkan még valaha? Kétségtelen: hiszen immár halhatatlan.

* „Az idővel nem szeretünk többé.” Idézet Léo Ferré Avec le temps című sanzonjából.

Darázs Richárd

Végállomás?

Egy szalonkabátos alak Frankfurt pályaudvarán áll egymagában a peronon és a kijelző táblát bámulja. Szóval indulás tizenöt negyvenötkor, azaz még tíz perc, egy ás vágány. Tíz perc. Bőven elég lesz megkeresni. Maga sem érti, miért a négyesen kérdezi meg egy leszálló apácától, merre találja az egyest. Mindegy is, Kornél nem ért németül, az apáca a jelek szerint nem ért sem angolul, sem magyarul...

Várákozunk néhányan, a vonat még sehol. Telik-múlik, az idő. Még 1 perc indulásig. Néhány pályamunkás jön a kifutó sínt kémlelő, aggódni kezdő várakozókkal szembe, mondanak valamit németül, mutogatnak is egy bizonyos irányba, és minden kiderül. Szaladni kezdek hirtelen, kissé határozatlanul és hit nélkül, mint tehetségtelen sportoló rég bukott helyzetben, többszörös körhátrányban. A peronon összegyűltek is megpróbálják, kissé félszegen, se nem elég gyorsan, se nem elég magabiztossággal. Van egy pillanat, amikor a futók már állnak az utolsó vagon előtt, még a vonat is áll, és egy következő, amikor lassan megindul automatikusan csukódó ajtajával egy vonatk az 1A vágánytól jó 100 méterrel előrébb végződő 1a jelűről.

A piacáról is híres „Bankfurt” határában bódé-metropolisz, törökök, vagy kurdok lehetnek, tűnődök el. Egy *bundesliga*-frizurás, szőkebajszú megszólít németül, miközben helyét keresi, bizonytalanul bólintok rá, valahogy akár-hogy-értelmezhetően. Rövid, közös történetünk alapján a vonatra, a vágány számozására, általában a német vasútra tehetett megjegyzést, bár nem lehet kizárni más lehetőségeket sem. Elég a vasúti kalandokból! Azzal a bolgárral is majdnem befürödtem! Egy bólintás éppen elég, bizonytalanul, sejtse csak, hogy lerázom, se megértést, se figyelmet nem pazarolni, leegyszerűsíteni, leperegni hagyni. Enyhe szorongással az ismerősen csak hangzásában csengő szavak hallatán. Az idegen, mint megszegyeníthető paranoid ketrece? Talán megszólalni problémás aktus lett volna? És ha netán tudott volna magyarul? Vagy *littbit* angolul? Takaréklángon, nem beszélni, nem cselekedni, nem élni az utat, mintha csak az úti cél elérése adhatna feloldást, bebábozódva a zakatolásba.

Pesti Kornél egy kalauz-egyenruha látványára ébred, végállomás, mondja, és karját elhúzza (annak) válláról. Üdén és magabiztosan veti bele magát a Nyugati pályaudvar forgatagába. De régen voltam itthon! Legalább hetven éve, vagy hetvenöt? Kávézót keres, szeretne kényelmesen megkávézni, átnézni a lapokat és cseverészni valakivel. Bemegy hát az első kávézóba, a Prága Net Caféba a körúton. Gond nélkül rendel és elhelyezkedik egy számítógép előtt. Pesti Kornél – üti be a Google keresőjébe legelőször, miután belenyalt a még tűzforró török kávéba, és kissé elszomorítja az eredmény. *Pesti Kornél körút. Amatőr novellapályázat.* Hát ez nem igaz. Ezek az irodalmárok mindenhol rám találnak, aztán meg a nyakamra nőnek, szekíroznak, kicsinálnak, mondja a pincérnőnek, aki a mellette lévő asztalhoz tart egy korsó csapolt sörrel. Az a

Kosztolányi is jól csőbe húzott, még hogy én az ő barátja? Újra itthon, és újra kezdődnek a novellák! De hát az ember nem azért él, hogy megírják, az életét, mások meg elolvassák és újraírják. Dühösen ront ki a kávézóból, és izgatott sietséggel halad a járdán. Időként megállít egy-egy járókelőt, és megkérdi, nem ismer-e egy bizonyos Kosztolányit, és egy Esti Kornél nevezetű egyént. A válaszok kicsi lehűtik: a Kosztolányi egy térnek a neve, mondja egy férfi; hát persze, most tanultuk, vágja rá egy fruska; az valami művész volt, vagy mi; ismernem kéne...

Pesti Kornél bosszúra adja a fejét. Dúhe elkeseredésbe csapott át, úgy érezte, mintha valaki csúnyán becsapta volna, az imádott és csodált Pesttel való újbóli találkozás öröme és az örült energia, amit a közelgő hazai bolyongás vágya duzzasztott föl benne, visszájára fordult, elvesztette minden báját, amivel a céltalanság tudata édesítette meg. Most már körvonalazódni kezdett egy konkrét, határozott cél: lázadni! Nem lesz ő soha már sem Kosztolányi, sem más íróféle árnyéka és alteregója, legyen végre elég a méregetésből.

Jól vagy öreg? Valami baj van? Nem tiszta a kép, hapsikám? Kérdi az ősz bajuszú rendőr, miután beleolvassott a Kornéltól átvett feljelentés szövegébe. Várjon egy kicsit, mindjárt szólok egy illetékes kollégának. Így került a pszichiátriára két órával a hazatérés után Pesti Kornél. A fene, tegnap még Limburgban voltam, most végre hazajövök és kész, kész az egész! Ott kellett volna elveszni, az indulás előtti napon, a kora esti szürkületben. Magányos séta volt vendéglátó barátaim nélkül, az Egyesült Államok zászlajába öltözött majd' ember nagyságú indián faszobrot már beszedte a szuvenírárus. Már közeledem a túlparti hídfőház felé, az út fölötti szobából dúdolás hallatszik, valamiféle homályos eredetű és megfoghatatlan lényegiségű erő érzete villan tudatomba, ami a mögülem érkező, mellém érve hirtelen lassító fekete autó jelenléte fokoz fel, miközben továbblépve éppen a híd közepén járok, Mária és Jézus alakja fog közre, hidegen és mozdulatlanul, az egymással szemben húzódó korlátsorokon, alant az éjszakai Lahn feketén, tükrében a dóm fényesen és méltóságteljesen. Ess, eső, ess! A kocsiban a fekete bőrruhás alak ülhetne, akivel kínosan sokszor futottam össze a megelőző fél órában a kanyargós óvárosi utcákon, jelenléte már kezdett fenyegetővé válni; rajtunk kívül ember alig járt a környéken. Aztán mindez elúszik. Néhány méterre az ismerős fogadó, a végzetszerű pillanat a két szobron túl mesébe fordul. Az én mesém lehetett volna, nekem való legenda lenne, amiben érdemes lehet felszívódni.

Az előzetes diagnózis elmezavart állapít meg egy iratok nélküli férfiről, aki időnként Esti Kornélnak, máskor Pesti Kornélnak vallja magát. Üldözési mániája komplett, kifejtett rendszert alkot, amelyből időnként ingerült követelőzéssel próbál meg kitörni, öngyilkossági szándékát intellektuális játék formájában fejezi ki. A beteg elképzelése szerint ő egy kitalált, fiktív irodalmi alak, akit Kosztolányi Dezső teremtett meg, és akit most újra megkísérelnek életre kelteni. Dúhe az írókra és általában az irodalomra irányul. Nem hagyják őt szabadon létezni, mint mondja, nincsen igazi élete. Eddigi életéből mindössze néhány kalandra, kisebb elmázgálódott epizódra emlékszik. Visszatérve Pestre megpróbált saját, önálló életbe kezdeni, álnevet vett föl, de valaki elárulta. Egy németországi apácára és egy *bundesliga-frizurás*, bajuszos férfire gyanakszik, akik visszavetették a leírható fiktív földi élet szférájába. Elmondása szerint nem

fog rajta az idő, most is ugyanannyi idős, mint a harmincas években, mindezt elviselhetetlennek érzi, ebből a helyzetből nem lát kiutat, meg szeretne halni mihamarabb.

Kornél, figyeljen rám! Ha maga fiktív irodalmi szereplő, hogyan halhatna meg? Hát éppen ez az! Ne zárjanak könyvbe, de ne keltsenek életre sem! Tegyük pontot a végére! Várjon, Kornél, milyen életet szeretne magának? Névtelen, szürke, unalmas, egyszerű életre vágyom, hétköznapi, olyanra, amelyben az ember idővel megöregszik és meghal. Nem bírom a relatív időtlen létezést, nem bírom, nem bírom! Várjon, Kornél! Hogyha maga irodalmi alak, meg is öregedhet és meghalhat nemdebar? Mint mások, a tragikus hősök, ugye? Kornél maga elé bámulva ült egy ideig szótlánul, így az orvos várt még egy kicsit, pár másodpercet, hogy ülepedjen a dolog. Hát akkor nincs más megoldás, mint várni. Nem a csodára, az élet rendjére. Hisz azt hiányolja, nemdebar? Csak várjon türelemmel. Az irodalmi alakok is változhatnak, és ha jól tudom, manapság dívik az ilyesmi. Meghalhat hát természetes úton is, amint valaki, egy akármilyen író megírja a halálát, és az öregkorát is akár. Na, érti már, Kornél? Nincs oka a csüggedésnek, nincs értelme az öngyilkosságnak, hisz egy fiktív figura nem halhat meg csak úgy, ha valaki meg nem írja? Kornél komolyan nézett az orvosra és kemény hangon kérdezett vissza: és ha ezt is írja valaki? Ha ez a történet egy öngyilkosról szól, aki fellázad sorsa ellen, akinek elege van Esti Kornélnak lenni? Aki nem tudott meglépni álneven sem az ilyen tollfirkászok elől...

Dobó Csaba

Buktatás

Bábu, csak erre gondolt. Kibaszott bábu. Lehunyta szemét, és a sakkozót frissen manikűrözött körmeit figyelte. A győztes a szemgolyót nézi, vagy a körmeit, mikor a király felé nyúl? Valószínű csak az arisztokratikus jó modor uralkodik ilyenkor ajkán. Belül már feszül. Mosolyog, nevet, hahtotázik, sőt röhög. Nem nézi a táblát, elég az éles koppanás, a feldöntött király. Simára csiszolt köröm-pöccentés.

Csak addig hunyta le szemét, amíg az időmérőt lenyomja a szégyenlős ujjbegy. A talaj menti fagy hagyott tócsát? Egy cipőfűző bomlott mérges kígyóvá? Egy kátyú harapta ki az életből? Vagy egy angyal pukkasztotta ki szívet tollhegyével?

Mikor zuhant, életösztone a fekete autó kilincse felé dobta kezét. Néhány centi csak. Viszont így a fejét nem védhette az aszfalttól. Ezt akarta. Vége.

*

Miközben dőlt, lelassult az idő. A túloldalon még láthatta a két nagy seggű cigány lányt. Két vastag ajak, csokiszín édesség, nyaralni repítette, és még tovább. (Ahogy kicsúszott a lába alól a talaj és bal kézzel a fekete autóba akart

markolni, de a kilincset már nem érte el...) A lányok nem vették észre, nevettek tovább, ünnepeltek kocsmáról kocsmára.

A fekete autó gazdája találta meg. Ide parkolt, hogy ne vegyék észre a kocsiját. Valami titkos ebéd a kisváros híres csárdájában az új szeretővel. Ismeri ezt a parkolót, itt van a garázsa mellett. Pillanatra eszébe jutott a dráma szövevényes bogja, Isten szarkazmusa. Valójában a fekete csuklyás, kaszát markoló buktatta le. És a morbid sokkal inkább az, hogy nem elégszik meg a túlvilági számonkéréssel. Már most, ebben a kis mocskos életben is felelősségre akarja vonni. Mintha bűnbánatra késztené.

A mentők vijjogására a nő kinyitotta az ablakot, felemelte a lábost a tűzhelyről, és a másik kezébe villát fogott, úgy támaszkodott az ablakpárkányra. A maradék krumpolis tészta majszolta, lábosból, hidegen, az orgazmusok sem tudták feledtetni szégyenét.

A férfi feltápáskodott. A vizeleti ingertől merev volt már a hímvesszője. Mikor a konyhaajtót támasztva a fürdő felé tolta magát, a nő pipiskedő lábain végigfutott a tekintete egész a combtőig. Bement a konyhába. Leguggolt, és nyalni kezdte a nő combját. Szeretett hátulról. Mikor érezni az egész tegnap estét. Mély szerelem-esszencia. Kagyuló- és fémpénzillat.

A parkoló és a focipálya mellett a játszótéren egy kamasz fiú hintázkodott. A hintából figyelte a fekvő férfit és az autóhoz igyekvő másikat. Mikor előrelendült, a hinta megnyikordult. Az ütemes nyikorgásra járt szájában a nyelve, időről időre kidomborítva arcbőrt.

Mielőtt a mentő megérkezett, egy másik férfi is a halott fölé hajolt. Néhány pillanatilag meglepedezett a feleségéről. Mindig is szerette, csak sosem tudta, hogyan mondja el. Ma már csak egy rögzítőnek beszél néha. Mikor két üveg bor után, részegen bátorságot merít és a kagylóért nyúl.

Egy vörös hajú nő tolta babakocsiját a fekete autó mellett. Épp elkapta a telefonon beszélő mentőorvos lány, különösen kedves, bariton hangját. Az utcacímet diktálta be a halottaskocsi sofőrjének. A nő halkán szisszentett és egyenes grimaszt gyúrt ajkából. De a következő pillanatban már mosolygott: észrevette, hogy a kislánya a babakocsiból őt nézi. Az új élettől olyan messze a halál. Jobb még eltakarni. A csecsemő visszamosolygott.

A fiatalabb óvatosan engedte el a hullát. Nem szereti, ha döngnek. Míg az orvos kitöltötte a papírokat, a sűrű jármű vezetője az őszi napfényben az üvegnek dőlve melengette csukott szemét. Az üvegen át, szinte forrón ölelte körbe fejét a csillagsugár.

Egy fiatal lány egy óriási bernáthegyit sétáltatott a játszótér mellett. Míg a kutya a fa tövében végezte dolgát, a lábakat nézte s eljátszott a gondolattal, hogy milyen szép ember lehetett a cipő gazdája. És vajon ugyanúgy pörgette-e a földet a talpa alatt, mint az ő kedvese?

A hajó alakú mászóka melletti platánfán varjak ültek, majd' egy tucatot. Néha az egyik káromgolyó egyet. Nem szerette a varjakat egészen mostanáig. Amikor megérkeztek, figyelni kezdte a hangjukat, mozdulataikat. Mikor a csöveket festette a telepen, felfigyelt a cikázó testbeszédre, a gyülekezésre, az érdekes hangokra. Nem is sejtette, hogy egy varjú milyen sokféle hangot ad. Mintha beszéltek volna. Nem az a csicsergő misztika, mint a többi madár, inkább emberi szavak, túl mindenben. Elvárásolt lények. Megértette őket.

A varjak egyszerre röppentek föl, mikor a focipályán a kisfiú gólt rúgott. A felső lécz alatt a szakadt hálóba zúdult labda nekivágódott a vashálós kerítésnek.

Az anya, miközben az alaplét passzírozta, elgondolkodott. És nem figyelt a mértékre. Szokás szerint két megtermett paradicsomot nyomott bele a hallébe. Csak mikor megkóstolta vette észre a savanykásabb ízt. Feleannyi adagot készít, kevesebb is elég lett volna. Biztos, hogy észre fogja venni. Mindig észreveszi. Harminc éve főz neki halászlevet. Mindig ugyanaz az íz. Harmónia. Ekkor hallotta meg a nagy zörgést, és eszébe jutott a fiú. Az ablakhoz ment, és lekiabált, hogy nemsokára ebéd. Egy alacsony, szürke kockaautó kanyarodott ki a parkolóból. Az utolsó varjú is eltűnt az égről.

Jurecska Attila

Pesti Kornél egy éjszakája

H. R.-nek és L. B.-nek

Csak a halkan elsuhanó autók és a csendesen beszélgető emberek hangfoszlányai hallatszottak fel letről, az utcáról. Éjfél már elmúlt – az álmos falióra 12:16-ot mutatott, ám mivel egy percet sietett, pontosan negyed egy lehetett. Az egész napnak talán ez a legkellemesebb időszaka: a rohanó élet fullasztó zsvijaja már elhalkult, de még nem szűnt meg teljesen, még nem jött el a végtelen némaság ideje, mikor már mindenki alszik, és a mégis ébren lévő embereket megőrjíti a visszhangzó csönd sivár egyeduralma.

Ezeket a kedvező pillanatokat a harmadik emeleti szobájában virrasztó Pesti Kornél igyekezett ki is használni. Előtte az asztalon egy papírdarabka hevert, kezében egy tollat szorított görcsösen, s közben minden erejével azon volt, hogy összeszedje ide-oda csapongó gondolatait. Este – életében először – a planetáriumban járt, és az ottani benyomását kívánta megörökíteni írásban, ám valahogy

sehogy se akartak eszébe jutni a megfelelő szavak. Olyan egyszerűnek tűnik, csak mondatokat kellene szepren egymás mellé rakni és ügyes fogásokkal egymáshoz kötni – és mégis, még az anyanyelven fogalmazó ember is kénytelen átalakítani a gondolatait és érzéseit nyelvi jelekké, márpedig nincs ennél nehezebb feladat.

Kornélnak végül elege lett a foganatlan próbálkozásokból, fáradtan ledobta a papírra a tollát, és hátradólt a székében. Miért nem megy, az istenért se... mindegy. Elhatározta, hogy pihenni fog egy kicsit, és igyekszik nem gondolni e kudarcra.

Egy ideig csak az odalent elhaladó embereket nézte, amint fáradt lépésekkel végigsétálnak a szűk és félhomályos utcán, alig várva, hogy végre hazaérjenek, vagy reménykedve benne, hogy egyszer majd lesz hova hazamenniük; majd hamarosan elveszett a hirtelen elszabadult asszociáció-hullámok özönében, és innentől kezdve

pár pillanatig elhomályosult a világ. A váratlanul és rendezetlenül rátörő gondolatok gyorsan tovatűnő forgatagából azonban egyszer csak felbukott egy régi emlékkép, s ezen kénytelen volt hosszabb ideig elmerengeni.

Eszébe jutott első korcsolyázása.

Nagyon élvezte. Pedig őszintén megvallva eleinte egyáltalán nem fűlött hozzá a foga, de nagybátyja noszogatására végül mégis elment a Műjégpályára, és mint utólag kiderült, Kornél nem bánta meg a dolgot. Sőt! Mikor már úgy-ahogy megtanult siklani, és odáig eljutott, hogy (igaz, sok kapálózással és ügyetlenkedéssel) képes volt körbe-körbe korcsolyázni anélkül, hogy elesett volna, elkezdte megfigyelni a körülötte forgó világot, az esti fények bájos világában nevetgélő, beszélgető, kurjantgató, orra bukó, versenyzető, dicsekedő, fel-le csúszkáló, egymás kezét fogó, pletykálgató embereket, és a fölöttük, őrző gigásként magasba nyúló Vajdahunyadvár-utánzatot. Nem tudta miért, de megfogta a pillanatnyi impresszió, s ha akkor is érezte volna azt a különös kísértést, mely újabban arra készíti, hogy papírra vesse az ehhez hasonló benyomásokat, hogy ily módon örök életűvé tegye őket, olyasformán, ahogy a fényképezőgép ellop egy pillanatot az idő végtelenéből; akkor bizonyára most elővehetne egy régi jegyzetet, és még jobban láthatná maga előtt a tovatűnt élményt. Még szerencse, hogy elég tisztán emlékszik rá. Különösen arra, amikor észrevette, hogy maga alatt, a jégen tükröződik az egész rohanó karnevál, a roskatag bejárati épület, a csillagok és a vár. Kellemes, mondhatni álomszerű érzés volt, s a tükörkép később még sokszor felrémlent emlékezetében, és gyakran merengett el az ott látott csodákon, olyan nyugtalan éjszakákon, mikor

hosszú órákon át forgolódott ágyában álmatlanul, azt remélve, hogy előbb-utóbb úgyis elalszik.

Nagyot sóhajtott, ez kizökkentette a gondolatmenetből. Azután eszébe ötlött, hogy ideje volna írni is valamit.

Gyorsan megragadta hát a tollat, rányomta a papírra, és... és ha már nem sikerült mondatokat kitalálnia, legalább újra felidézte az aznap este történeteket. Úgyis eleget pihentette magát régi emlékeivel.

A lézerszínház nevet viselő előadás, amit megnézett, nyolckor kezdődött.

Az egész éppúgy új volt neki, mint annak idején a korcsolyázás. De ő pont az ilyen újdonságokat kedvelte a leginkább, hiszen ezek tág teret hagytak a meglepetések és az ezekből fakadó öröm számára. Eleinte ugyan zavarta, hogy túlságosan hátra kell hajtania a fejét (olyan kényelmetlen testhelyzet ez), ám hamarosan megszokta. Az ide-oda röpködő fénynyalábokat, a színek furcsa káoszát, a csillagok szelíd fényeit a planetárium kupolájának belső falán, a mérhetetlen tengerként hullámzó zenét – önmagukban tulajdonképpen meglehetősen értelmetlennek találta, ám nem is ezért szerette az ilyesféle felszínesnek mondható dolgokat, hanem mert segítségükkel könnyebben el tudott jutni nagyobb magasságokba és mélységekbe. Az egész előadás tulajdonképpen csak egy megfelelő kiindulópont volt, egy szellemi ugródeszka, melyről elrugaszkodva ismeretlen és nem elég jól ismert világok tucatjai nyíltak meg számára.

Elszabadult a képelete.

Nincs csodásabb élmény, mint néha elszakadni a fárasztó hétköznapoktól, és meghódítatlan világok szűzi földjén elmerengeni a tegnapi, a tegnapelőtti és soha nem volt bü-

neinken. Ez a szemléletváltás egyáltalán nem biztos, hogy hasznos, de mindenesetre élvezetes, és ráadásul olyan felejthetetlen tapasztalatokkal szolgál, melyek méltók arra, hogy később megőrökítsük őket, s melyek aztán több órán keresztül is rabságukban tarthatják a rájuk szomjúhozó szegény lelket.

Ezt akarta tehát Kornél papírra vetni. Szerette volna valahogy leírni, hogy milyen az, mikor egy sárga és gyorsan tovasikló fénynyaládban az ember meglátja egykori otthonát, melytől oly nehezen vált meg, mikor egy fuvola fájdalmas hangja felidézi benne egy elfelejtett rokonának a hangját, mikor a csillagok végtelen labirintusában megtalálja elveszett jókedvét...

Sehogy se ment. Kornél hirtelen támadt dühvel az asztalra csapott, majd ismét sóhajtott egyet, és felállt. Fejét kezére támasztotta, odaballagott inkább az ablakhoz, és újra kinézett rajta.

Odalent semmi érdekes nem történt. A fáradt utcai lámpák továbbra is egykedvűen égtek, s alattuk most is elhaladtak néha emberek vagy kisebb társaságok. Már éppen fordult volna el a meddő tájtól, mikor váratlanul észrevett valamit. Két egymással szemben sétáló ember árnyéka összefolyt. Hirtelen ötlettől vezérelve ekkor elhatározta, hogy itt marad az ablakban még egy darabig, és ezentúl kizárólag az odalent elsétáló járókelők árnyékát fogja figyelni, amint a szemközti ház falán megnyúlva különösebbnél különösebb, groteszkebbnél groteszkebb formákat vesznek fel. Milyen más így minden! Néha nevetséges, néha pedig meg-

hökkentő alakzatok rajzolódtak ki elé. Eszébe jutott az is, hogy ezeknek az árnyékoknak az összességéből tulajdonképpen fel lehetne építeni egy egész árnyék-Budapestet, árnyék-emberekkel és árnyék-járművekkel, árnyék-reményekkel és árnyék-életekkel...

Az egyik utcalámpa kialudt. Bizonyára valami technikai probléma.

Esti Kornél mindenesetre leült, és immár harmadszorra ezen az éjszakán, megkísérelte leírni a gondolatait és érzéseit, mielőtt menthetetlenül tovatűntek volna a következő nap zűrzavarában. Gyorsan írt egy mondatot, nem tetszett, kihúzta. Még egyet. Ez se felelt meg. Megpróbálta lassabban. Sikerült is őt sort lejegyeznie, ám ekkor végigolvasta a szöveget, dühös lett, kettétépte a papírt, és kimerülten lehajtotta fejét az asztal lapjára. Mennyit szenved ezzel a vacakkal, és mégse akar egy szerencsétlen mondat, egy kifejező szókapcsolat se az eszébe jutni. Pedig még csak nem is egy komolyabb szöveggel van dolga, nem akar semmi mondanivalót beleerőltetni, csak az érzéseit szeretné papírra vetni... Teljesen elege lett az egészből. Megy, és inkább lefekszik, hagyja az írogatást a csudába. Csak ne kínlódott volna vele ilyen sokáig! Tényleg, mennyi is lehet az idő?

Pesti Kornél fáradtan megnézte az óráját, s kissé meghökkent.

Az ugyanis még mindig 12:16-ot mutatott.

Már ez a kacat se működik! – sóhajtotta még félálomban. Pedig hát ki tudja? Talán csak rossz volt az időéréke.

Marsovszki Viktória

A szegény kis Pesti Kornélia...

Mindennapi

I.

Mint mackósajton a perspektíva
időd oly végtelen.

*„Nem kívánok mást e földön
csak nyugvást ez áramlásban
időm hogy mivégre töltöm
mért e forgás végre lássam.”
(Tóth Krisztina)*

Ez az írás a Vörösmarty cukrászdától legmesszebb eső, Budapest egyik lepusztult posztszocreál bérházának lépcsőházában találna teret önnönmagának.

Dél előtt.

Héttizenkilenc. Kitámolyogsz a konyhába. Asztalon a gyerek szemüvege, mellette lencse, csavar nincs a keretben. Kávé, cigi, kávé, cigi... Közben leltár az asztalon: két kávéspohár, két hamutál, egyik tele, másik nem, üres és félig firkált ánégyes lapok kávé- és borfoltokkal tarkázva, egy kupac szotyihej, csak úgy a viaszos vásznon, hagyard, poharak, bögre, ceruzák, tollak, nini, ott egy, a nyájtól elbitangolt röpdolgozat, amit már két napja keresel, aprópénzek az olvasólámpa talapzatán, különböző színű és formájú tömbmaradványok a listáidnak... Im-már kész a leltár. Számba veszed a napi teendőket is: vásárlás, posta, könyvtár, főzés, mosás, egy kis takarítás, pucolkodás, este tavaszt nyitó bál a szülőkkel. Nyolcötvennégy. Indulnod kell, hogy visszaéj tízre, vár a gyerek. Így beszéltek meg az éjjel. Osztálykirándulásra kell neki egy rendes farmer. Szerelmes. Zsák, nejlonszatyrok, pénztárcába pénz, bérlet. Ajtó zár. Esik. Vissza ernyőért? Nem, kapucni. Le. Lépcsőházban virágaid szomjaznak, locsolni kell! Bokornyai szép hibiszkuszod már megint tök tetves! Zsebben kosárpénz? Nincs. Megoldjuk. Lista? Fent maradt. Ne vigyorogj, Varró Dani! Próbáljuk fejből. Járásod könnyű, majdhogynem légies, üres a zsák, a nejlonszatyrok. Pénztárcában van még. No, lássuk: kenyér, tej, sajt... Vígán kopognának lépteid a flaszteron, ha nem utálnád. Persze akkor jó, ha a könyvtárban lerogysz, és írnád a sajátodat, akkor jó, ha a főnök szalasztotta kislány cipője kopog. Meghallod, és tüstént hozzálátsz munkahelyi kötelességed teljesítéséhez. De a tied nem kopog, puha bőr, ezerért vetted, szülőföldeden, a református város turkálójában, több száz kilométerre innen. Sorjáznak veled szembe. Zuhog, szemüvegeden csordogál. Dagadozó pluszos szatyrokkal két kezében egyensúlyoz az egyik. Csak sikerüljön neki! Ni,

mögötte az meg kocsin húzza, másik kezében vastag, mocskos pennys szatyor. Orkándzsekije átázott, posztócipőjében szörcsög az eső vize. Aki szegény... Jön kopogós, fényes cipőjében, épített virágos körmeivel ónagsága. Kezében ori-flame-es szatyorka, vállán huszonötvezres bőrtáska, most szállt ki a Porschéből tán. Megcsap parfümjének illata. Egy kicsit émelyegsz. Melletted autók suhannak. Út szélén kuka. Kukához férfi oldalod. Elfordítod a fejed. Morfondírozol, valahonnan ismerős! Valamelyik régi tanítványod apja? Zebra előtt állsz, nem enged át a rohadék! Bolt előtt nénikék. Mennyi a jácint? Száznolcvan. Nálatok a bolt előtt százötven, majd veszel ott. Pénztárca elő, egy tízes, két ötös. Fújtatva jön, tele a kocsi. Ne tolja be, legyen szíves, adok egy tízest... Betolja. Vársz, jön a másik, az is betolja. Odamégy a pénztárhoz, kérsz egy húszast. Várjon a sorára! Várok. Türelmetlenül az órára nézek. Dögölj meg, gondolja magában. Tízre haza kell érned, vár a gyerek. Kapsz egy húszast. Nem köszönöd meg. Kocsiba pénz, nem jó. Kicsérélték, százast kell bele. Nem szólt, a szemét! Pénztárcába katorsz, százast nincs. Kifordulsz a boltból, kérsz egy csokor virágot. Tízezrest tud váltani? Olyat én már régen láttam, aranyoskám! Hogy lehetsz ennyire hülye? Át a túloldalra, az újságoshoz. Szemben veled óriásplakát hűlt helyén felirat: vásároljon családjának szeretetet karácsonyra, szeretetben e-k helyett euró-jelek. Mégis tudja a kurva kölke, hogy mi a metafora, csak az órán nem. Lapterjesztő, volt férjed katonatársa. Kimért. Kérsz egy blikket ötvenkilencért. Nem tudok tízezrest váltani. Figyelmes vásárló ÉS-sel a hóna alatt. Lehet, hogy én tudok. Brifftasniban guberálás. Íme, hát megeltem! Illedelmesen megköszönöd, hála-lásan nézel rá, még százast is adott. Kilenchuszonöt. Kocsiba százast nehezen megy, új. Türelmetlenül toporog mögötted. Várjál már, mindjárt megyek! Nem megy bele, másik kocsi. Így is elálló az útját. Elengedne végre? Elnézést, próbálkozom. Gurul a kocsi, hátad mögött ideges lihegés. Lista nincs, fejből: tej, kenyér, sajt... Felemelték az árát, visszateszed. Nem baj, van még hurkaszír az otthonról küldött kóstoló alól. Belehánsz mindent a kosárba, beállsz a sor végére. Számolsz. Még tíz nap van ötödikéig. Előtted öltönyös vásárló, fényes, fekete cipőben. Nézel a semmibe. Te a kosarába nézel, he-nesz-szi, betűzöd. Mögötted öreg hölgy, kocsijával ütemesen lökdös. Úr fizet. Nyolcezer-kétszázkilencvenkilenc forint. Kosaradban olvasol: abonett: extrudált kenyér, fonte randa, coolmix, alpenmilldrink... Drága kenyér! Szokták mondani a gyerekek. És most te jössz a sorba, összeszámolod, kétezerhatszáznál nem lehet több. Háromezer-százkilencvenegy. Így a pénztáros, a fentebb említett. Mi??? Teszed fel a kérdést magadban. Erre a kérdésre már ráfizettél párszor, mikor ott volt a gyerek. Anya, ne égess már, mordult rád már pakolás közben. Tüntetőleg vársz a blokkra. Meg sem kérdezi, hogy: pontgyűjtő? Mulasztja munkahelyi kötelességét. Viszed a blokkot, nézed, tényleg annyi. Kilenecnyven. Még be kell szaladnod a közeli henteshez, húzza a hátadat a zsák, kezedet a nejlonszatyor. Hogy könnyebb legyen a járás, mostanában skandalod: oly korban éltem én... Szegény, kihűlt a szilvalekvár. Akurvaéletbe, elfelejtettél a palacsintába lekvárt venni. Mindegy. Úgyis menni kell a másikba, csak ott drágább. Semmi baj, van még egy ötszázast bónod, mert oda kapod, az igazgató meg a gazdaságis így döntött. Ők ott vásárolnak. Most tíz forinttal többet fizetsz a lekvárért, nem dől össze a világ! Tíz napra marad még tízezerből háromezer-százkilencvenegy. Hallod? Nem kellett volna a nyáron Svédországba menned a gyerekkori barátnődhöz, szépen spó-

rolnod kellett volna, betenni a bankba, hogy kamatozzon, és most nem sírdogálnál itt az esőben. Meg nem kellett volna kisírnod a főnöknél, hogy áprilisban tanulmányi útra mehess az Isztriára, mert majd szervezel a gyerekeknek, az is huszonháromezer-kilencszázkilencvenkilenc volt. Ráadásul ott is ugyanígy esett, kínai eseményd másodpercenként fordította ki a pulai szél, és fajtársaidból, istenem, hányadszorra lett elegend, csontig? Meg nem kellett volna... Ne *povedájlj* már, eridj! Grecsó szava villan be, aki a szomszéd faluból üzente: máshová nem szórhatják a hamvait, csak Mindenszentek földjére, ha eltemet, ki eltemet. Hentesnél ajtó nyikordul. Elfogyott, kedden lesz. Legalább káposztát adjon, az nem lehet, hogy az én konyhából vasárnap délben semmi ne szívárogon ki hozzáadott értéként. Hentestől ki. Akkor mit is? Cigi, ott a trafik. Megint elszív-tad a mára valót tegnap! Le kéne szoknod, a gyerektől veszed el. Trafikba be. Cigi, az olcsó, nincs. Kifordulsz. Rágyújtasz. Egy kezeden két szatyor. Messze még a másik. Szülőföldi csendes csukád már nem annyira. Mintha csoszognál kicsit. Tócsákon gázolsz keresztül. Nyakcsigolyád ütemes kattogását figyeled. Kilencötvenöt lenne, ha meg tudnád nézni az órádat, nem lenne tele mind a két kezed. Másikba be. Másikból ki. Zöldségeshez cigiért. Cigi nincs, akciós víz van. Igyon csapvizet, jut eszedbe a plakátkiállítás felhívása, amit a gyerek zsebében mosás előtt talált katalóguson olvastál. Igyon anyád!

Tizta *ruskó*. Ez is mindenszenteki szó. Három narancs a gyereknek, ha neked cigi. De hogy veszed hátadra a zsákot? Körülnézel, fagyis hűtő üres, rajta felirat: hűtőre pakolni tilos! Zsák rázuttyan, műanyag tető megreped. Megrettensz. Eladó ki. Ezért megfizetsz! Tudja maga, mennyibe kerül egy ilyen műanyag tető? Nem tudod. Hívja a főnököt. Irodájából elő. Mi történik itt, asszonyom? Véletlen... mentegetőzől. Nem tud olvasni? Valahogy kiosonsz. Zsák a hátadon. Már nem bírsz bemenni a másikba háromszázkilencvenkilences, akciós parizerért.

Lentről csöngetsz. Csönd. Bátortalanul ismételsz, semmi. Föl a negyedikre. Lihegsz. Gyerek alszik. Biztos megint hajnalig számítógépezett. Zsák, nejlonszatyrok le. Gyereknél semmi mozgás. Benyitsz. Ajtónyikordulásra összerándul. Vajon mit álmodik?

Papolczy Péter

Pesti Kornél és a szellemi tápláléklánc

– Psssz – szólt a 79-es troli, miközben kinyitotta leghátsó harmonikaajtáját. Idős néni kapaszkodott fel a meredek lépcsőn, evvel ötre növelve a hétköznap délelőtti utasok számát. – Szent István park – tette hozzá a troli valamivel emberibb hangon.

Pesti Kornél feleszmélt, fűgén talpra ugrott, és a nénit ügyesen kikerülve még épp időben hagyta el a járművet, mielőtt az ajtó sziszegve visszacsukó-

dott volna. Az igazat megvallva, mehetett volna még egy megállót, de szívesen sétált a park mellett, és úgy érezte, szüksége lesz arra a plusz néhány percre, hogy véglegesítse a fejében megfogalmazódó epésséget. „Szarvas úr nem érzi rosszul magát... Szarvas úrnak nem kellemetlen... Szarvas urat nem furdalja a lelkiismeret...” Igyekezett megtalálni a megfelelő tónust, és a szinonimák közti csemegézés nála amúgy is szakmai ártalom volt.

A Balzac utca sarkán egy asszony galambokat etetett. „Most biztos azt hiszi, olyan jószágos, mint Assisi Szent Ferenc, gondoltam, és roppantul gyűlöltem érte.” Pesti elmosolyodott, amikor eszébe jutott ez a mondat, egyik kedvenc Szerb Antal idézete. *Balzac*, olvasta le az utcatáblát. *Honoré*, folytatta magában, akkoriban megbecsülték az írástudó embert. Aztán elhessegette magától ezt a romantikus gondolatot.

Majd azon tűnődött el, vajon véletlenül jutott-e eszébe ez a Szerb Antal idézet a galambokat etető asszonyról. Hiszen ezt Bátky János narrációjában olvassuk, Pesti pedig épp erről a kitalált úrról elnevezett Bátky kiadóhoz ballagott a Pozsonyi úton. „Szarvas úrnak nem zsenánt ilyen helyzetbe hozni... Nem érzi kínosnak Szarvas úr, hogy”

A címre érkezve kerességélés nélkül megnyomta a kaputelefon megfelelő gombját. Az elmúlt két évben elég sokszor nyomta már meg ahhoz, hogy szinte oda se kelljen néznie.

– Tessék – szólt egy megállapíthatatlan nemű és korú hang.

– Jó napot kívánok, Pesti Kornél vagyok – beszélt a kis rácsba, amit a mikrofonnak vélt. – Rozikához jöttem.

– Nyitom.

Pesti gyalog ment fel a másodikra, ahol a kiadó bérelt magának irodát. Az ajtót már rénsnyire nyitva találta, belépett, és egyenesen Rozika szobájába ment.

– Csókolom – mondta Pesti, bár Rozika jóval fiatalabb volt nála, huszonöt ha lehetett, de egyikük sem ajánlotta még fel a tegeződést a másik számára.

– Üdvözlöm – válaszolta kedves mosollyal Rozika. – Miben tudok segíteni?

– Pesti Kornél vagyok – biccentett Pesti, sokadszorra mutatkozva be ebben az irodában. – Fordítói tiszteletdíj ügyében...

– Ja, igen, emlékszem – felelte Rozika. – Mit is fordított?

– *Viaszkos szárnyakon*. Francia kortárs. Húsz hónapja adtam le a kéziratot, és még nem kaptam egy fillér honoráriumot sem.

– Ühm. Számlát már állított ki?

– Igen, azt tizennégy hónapja – mondta Pesti, és szemével a könyvekkel teli polcokat pásztázta. – Hat hónapig azt mondták, úgysem tudnak fizetni. Csak akkor állítottam ki számlát, amikor azt ígérték, hogy lesz pénz is. De nem lett.

– Értem – bólintott Rozika. – Utánanézek – mondta, és kiemelt egy irattartó dossziét az asztala melletti szekrényből. – Megvan a számla – mondta némi lapozgatás után.

– Meg szokott lenni – nyugtázta az állítást Pesti. – Két-három havonta eljövök, a számla eddig még mindig megvolt.

– Hát, hát – dobolt ujjával a nyitott dosszién Rozika. – Beszélni fogok Szarvas úrral, hogy nagyon esedékes lenne már a fizetés.

Pesti felsóhajtott. Ezt a választ eddig is mindig megkapta. Az elmúlt pár alkalommal még azt is elpanaszolta Rozikának, hogy a kiállított számla után az

adót már befizette, és hogy a könyv még meg sem jelent, tehát a munkája gyümölcsében sem gyönyörködhetett. Arról már nem számolt be, hogy egy ügyvéd barátja felajánlotta neki a segítségét, de Pesti nem élt a lehetőséggel. Barátiatlan lépésnek tartotta volna, a literátus emberek tartsanak össze. Ráadásul gyanította, hogy ha ilyen eszközhöz folyamodna, Szarvas úr soha nem jelentetné meg a könyvet, az ő fordításában legalábbis biztosan nem. És ha választania kellett volna aközött, hogy megkapja pénzét, de munkája kárba vész, vagy hogy a regény megjelenik, de a tiszteletdíjből egy fillért sem lát, gondolkodás nélkül az utóbbit választja. Egyetlen jelentéktelen dolgot tehetett: bojkottálta a kiadót. Ő maga soha nem adott pénzt a Bátky kiadó könyveiért.

Tulajdonképpen ez lett volna a megfelelő pillanat, hogy elszavalja azt a pár mondatot, amit az úton a kiadó felé gyakorolt, „Szarvas úr nem szégyelli magát, amiért ilyen helyzetbe hoz másokat? Lefordítottam egy háromszáz oldalas regényt a fiók számára, és még negyvenezer forintomba is került a móka. Én nagyon kellemetlenül érezném magam a helyében.”

– Tulajdonképpen miért nem fizet Szarvas úr? – kérdezte ehelyett. – Az első évben mindig szezonális okokra hivatkoztak. Karácsony előtt nincs pénz, mert sok új cím jelenik meg. Utána meg még nem folyt be a boltokból. Aztán a húsvét közeleg. De most már tettünk két teljes kört a Nap körül, minden évszakot kipróbáltunk, és egyik sem bizonyult alkalmasnak a fizetésre.

– Hát, tudja, arról van szó, hogy nekünk is folyton tartoznak – magyarázta Rozika. – A terjesztő bizományba veszi át a könyveket, és nem siet átutalni a befolyt összegeket.

Pesti nem nézett beszélgetőtársa szemébe. A szobában sorakozó könyvek gerincein álló címeket böngészte vágyakozva. Ezek voltak azok a címek, amiket a bojkott miatt megtagadott magától.

– A terjesztők meg arra panaszkodnak, hogy egyre kevesebb könyv fogy – tette hozzá Rozika.

Eltartott egy pár másodpercig, mire Pesti tudatáig eljutottak ezek a szavak, mire felfogta jelentőségüket. De amikor ez megtörtént, ráébredt, mennyire megtévedt stratégia volt bojkottálni a kiadót. Hiszen a szavak piacának ő éppúgy fogyasztója, mint termelője. Ha ő nem vásárol, miből is fizetnének neki? Továbbszöve a gondolatot rájött, hogy teljesen feleslegesen vonják be a pénzt az egyenletbe. Cserekereskedelem. Ő szöveget szállít, és más szöveget, szövegeket kap cserébe.

– Fizettek már természetben? – kérdezte Pesti, majd mikor látta, hogy Rozika ijedten összerendezzen, gyorsan hozzátette: – Könyvben.

– Még nem – felelte Rozika –, de szerintem Szarvas úr szívesen venne egy ilyen megoldást. Levásárolná a tiszteletdíjat a boltunkban?

– Le – mondta Pesti, és kihúzta magát. Büszke volt, amiért láncszem lehetett egy ilyen nagyszerű rendszerben.

Néhány perccel később már ismét a Pozsonyi úton sétált a Jászai Mari tér felé. Úgy saccolta, százötven-kétszáz új könyvre tesz szert. Jókedvében füttyörszíni kezdett, és hazafelé útba ejtett egy bútorboltot.

Perák Zsófia

Kalap

Pesti magányosan, elmélázva ült a cukrászda teraszán. Unatkozott. Tekintete ismerősök után kutatva járt fel-alá, de máskor idegesítően tág ismeretségi köréből most mindenki elkerülte a környéket.

Abbahagyta a nézelődést, és minden figyelme az ujjai között füstölgő cigarettára terelődött. Tűnődve nézte a füstöt, és hirtelen rémülettel töltötte el a gondolat, hogy ő is így fog megsemmisülni, ahogy a kékes gomolyag a levegőben. Hiába a hírnév, az elismertség, egyszer majd az ő neve is átkerül a kultúra rovatból a gyász hírek közé, és aztán szép lassan elfelejtik.

Rettegés fogta el, és – már-már halála közelségének biztos tudatában – úgy érezte, társaságra vágyik. Hirtelen rádöbbsent, milyen rég volt szerelmes. Mindig is körülzsongták a hírnév illatára áhítozó, rideg pesti hölgyek, de ő most ifjúkorából visszakacsintó, őszinte és mesterkéletlen szerelemre vágyott.

– Ah, szerelem! – kiáltott fel váratlanul – Én érted feláldoznék mindent! Felhagynék az írással, ha meglátogatnál. Áldott szerelem, légy hát kenyerem! Pf, mit nekem versek! – szónokolt tovább, s közben fejére tette széles kalapját. Füttyörészve távozott.

– A hóbertos Pesti – mondogatták utána megbocsátó rosszallással.

A szerencse úgy hozta, hogy aznap estére vacsorameghívást kapott egyik régi ismerőséhez, amely estre hivatalos volt a fiatalember családja is.

Pesti izgalommal készülődött, kíváncsi volt egykori barátjára, és kellemes előérzet töltötte el az estével kapcsolatban. Még szilárd elhatárol-

zását is sutba vágta, miszerint is szerelmes lesz. Öltönyt húzott, és egy csokor virággal a kezében megállt az ajtóban. Valami hiányzott róla. Ujjaival a falon dobolva gondolkodott, majd egy hirtelen ötlettel fejére csapta elmaradhatatlan kalapját, és elégedetten elindult.

Dobviczkyéknál már nagyon várták, a család ugyanis még nem ismerte személyesen, csak fényképről és hírből. A házvezetőnő alig leplezett kíváncsisággal méregette, miközben lesegítette a kabátját, majd a kalapért nyújtotta a kezét.

– Ezt megtartanám – mondta Pesti, és féltékenyen magához húzta a fejedőt.

– Csak tessék – mondta sértődötten a házvezetőnő, és elviharzott.

A társaság teljesen elnémult, mikor belépett az ebédlőbe. Már mindenki megérkezett. Zavarában megemelte a kezében tartott kalapot, majd leült a számára fenntartott helyre. Köszöntötték, és bemutatkoztak. Újra megindult a beszélgetés, de már sokkal langyosabban folyt, mint Pesti megérkezése előtt. Figyelték őt, a híres embert.

Egyikükben – úgy tűnt – még annyi tapintat sem volt, hogy palástolja érdeklődését, és meredten, kihívóan bámult rá. Dobviczky unokahúga volt. Vörös, mély kivágású estélyi ruhában volt, és sminkje tökélyre varázsolta amúgy is kellemes arcát. Pestinek egyre gyakrabban akadt meg rajta a szeme.

Miután a vacsorát elköltötték, a társalgóba vonultak, és olyan érdekes témákról folyt a beszélgetés, mint

a politika, vagy az általános gazdasági helyzet.

Pesti pár szót váltott csak barátjával, akinek feladata volt mindenhol fenntartani a jó kedélyt. Kezdte igazán unni a helyzetet, és már-már bánta is, hogy eljött, mikor halk püsszegést hallott a háta mögül. Lassan hátrafordult, és csöppet sem lepődött meg, hogy a vörös ruhájú lány állt ott. Szemével az emelet felé intett, és lassú, ringó léptekkel megindult felfelé. Pesti megbabonázva követte.

Mikor felért, rögtön megpillantotta. A korlátnak támaszkova állt, és rajongva tekintett rá. Ő pedig odalépett, és szó nélkül megcsókolta.

– Hogy hívják, ha szabad megtudnom? – kérdezte aztán.

– Ivettnek szólítson – felelte, és Pesti fejére tette a kalapot, melyet még mindig a kezében szorongatott. Leosontak a lépcsőn, és titokban hagyták ott a társaságot.

Az elkövetkező heteket együtt töltötték, és Pesti úgy érezte, szerelmes. Annak ellenére, hogy minden idejüket együtt töltötték, nem unta meg Ivettet, mint általában a szeretőit. Minden gondolatát az töltötte ki, hogy szerelmes, és boldog volt, hogy ilyen hamar teljesült a kívánsága. Az egyetlen dolog, ami zavarta a lányban, hogy bárhol voltak, arra kérte őt, hogy viselje a kalapját. Gyakran mondta neki, hogy úgy fest, mint egy tizenkilencedik századi költő, és hogy így tetszik neki igazán.

Pesti eleinte örömmel, teljesítette ezt a kívánságát, de hamarosan zavarba hozta, és idegesíteni kezdte, de az elhatalmasodó szerelem elnyomta ezt az ellenérzését. De nem szólt semmit, és viselte a kalapot éjjel-nappal, cserébe az életkedvért, melyet visszakapott.

Egyik reggel, mikor épp reggeliztek, a portás egy levelet hozott Pestinek az újságtól, amelyben arra

kérték, küldje el a szokásos, és eddig elmaradt kéziratokat. Ez úgy hatott rá, mintha megütötték volna. Teljesen kiment a fejéből a munkája. Három hete egy betűt sem írt.

Amint végzett a levél olvasásával, rögtön az íróasztalához ült, és kezébe vette kedvenc tollát. Csakhogy nem jött az ihlet, hiába is várt rá egyre türelmetlenebbül. Ivett, amint észrevette hangulatváltozását, rögtön az ölébe furakodott, és körüldorombolta, mint egy macska. Pesti most szelíden eltolta, és a munkájára hivatkozott. Ivett csodálkozva és értetlenül nézett rá. Mintha nem tudná, amit mindenki tud. Hogy Pesti Kornél ölében ül, a híres költő és író irigyelt karjai közt.

Sértődötten vonult odébb. Pestiben pedig motoszkált egy gondolat, de távolinak tűnt, és megfoghatatlannak. Töprengett rajta, hogy mi is lehet, ami ennyire zavarja. Visszagondolt azokra az időkre, amikor szerelme elkezdődött Ivettel. És akkor elszörnyülködve gondolt egykori kijelentésére, amely szerint a szerelemért felhagyna az írással. Ijedten gondolt arra, hogy ez az ígért beteljesült. Hogy képtelen írni többé.

Most undorral nézett a lányra, aki éppen felé közeledett, felhagyva a duzzogással. Visszatelepedett Pesti ölébe, és gyönyörködve igazgatta fején a kalapot.

– Hagyj most, Ivett – mondta, és eltolta magától, de a lány azon nyomban visszatelepedett. Erre Pesti igazán dühös lett. Egy hirtelen elhatározással megragadta kalapját, és földhöz vágta. Felpattant a székről, és egészen belevörösödve a dühbe, Ivettre kiabált:

– Hagyj békén! Menj innen! Látni sem bírlak! – aztán visszaült a székre, meg sem várva a lány felháborodott távozását, és újra kezébe vette a tollat. Még mindig nem sikerült egy árva szó sem leírnia.

Sanda oldalpillantást vetett a kaplagra, majd felállt, és kicsit odébb rúgta. Aztán hirtelen felkapta, és kidobta az ablakon. Aztán visszaült a székre, és végre megkönnyebbülten nekilátott az írásnak. Rögtön három verset írt meg, és úgy érezte, ennél kiválóbbakat még sosem írt.

Szeretettel vizsgálgatta őket, majd borítékba rakta, és még aznap elküldte az újságnak. Másnap közölték, és ő még sohasem volt ennyire büszke magára, mikor viszontlátta nevét az újság hasábjain.

A rákövetkező napok valamelyikén összefutott Dobviczkyval, aki lelkesen gratulált nagyszerű verséhez.

Ruzsicska Mária

„...A világ hozzád idomul”

Ez a fejezet az új autóbuszon történt
első utazás megrázó leírása

Tavaszi van – szolt Pesti Kornél. – A reggeli verőfény jókedvvel és reménnyel töltött el. Arcomat a napkorong felé fordítottam, melynek sugarai langymelegén simogatták a bőrömet. Turbékoltak a budai hegyek kiirtott és beépített ligeteiből, csalitosaiból lakótelepünk fáira költözött vadgalambok, a bokrok alján feketerigók ugráltak és harsányan dalolt a Nyitnikék.

A kanyarban végre megjelent a régóta várt autóbusz. Társaimmal együtt rácsodálkoztam a behemót járműre, mely imbolyogva közeledett felénk. Teste jobbra-balra dülöngélt, fékezéskor fel-le ugrált a kerekek fölött.

Keserves versenyfutás indult el az első ajtó felé, mert a nehézkes építmény csak ferdén tudott beállni a megállóba. A középső és a hátulsó ajtó így olyan távol került a járdától, hogy a közöttük lévő mélyedést csak kevesen tudták átugrani. Amikor bicegve elértem az áhított bejáratot és nyögve felléptem a padlóra, sikerült megragadni az ajtóra erősített kapaszkodót. Ebben a pillanatban éles fájdalom hasított a jobb oldalamba. A lökéstől megtorpantam, és az okozója ezt kihasználta. Kikerült, előrerohant és a huszonévesek lendületével lehuppant a közeli egyetlen üres ülésre.

Megkapaszkodtam az ajtónál, de tovább nem tudtam lépni, mert a korábban felszállók konokul, mozdulatlanul álltak. Nem mentek beljebb, pedig több embernek jutna még kényelmes állóhely. De ők lecövekelték lábukat, elfojtott indulattal.

– Szabad egy kicsit beljebb lépnem? – kérdeztem jó hangosan, de senki sem mozdult. Nincsen kegyelem. Rendíthetetlenül nyomták a talpukat a korábban megszerzett pár négyzetcentiméterre. Rezzentelenül bámultak ki az ablakon vagy önfeledten beszélgettek az ismerősükkel. Az ajtó csak félig csukódott. Két szárnya a karjaimon állt meg, összeszorítva a törzsemet.

– Lépj le, tata! – hangzott egy fiatalos kurjantás, de az ajtók satujának iszonyú szorításában ezt én nem hallgattam meg. Nem törődve sajtó tagjaimmal keményen elhatároztam, hogy mindent ki kell bírni. Mert ha most nem jutok be a szakrendelésre, akkor új időpontot ismét csak három hónap múlva kapok a reumára. Túrhetetlen a belátásnak ez a hiánya, hiszen van még akkora hely, hogy a mostaninál több felszálló is kényelmesen elférne. Minden erőmmel megnyomtam az előttem állókat, így nyertem pár centit a padló peremén. Ezután harmadik nekifutásra sikerült becsukni az ajtót.

Egyetlen reményem a beljebb jutásra az a jelenleg divatos fékezési stílus, hogy a megállóba érkezéskor a buszvezető hirtelen a fékbe lép – gondoltam. Ennek hatására ugyanis az állók elveszítik az egyensúlyukat és talán összerázódnak egy kissé – hittem én balga. Reményeim sajnos nem teljesültek, mert a következő durva fékbe lépéskor szomszédaim előredőltek. Hárman a mellemre borultak, valaki az esernyőjével fejbe kólintott.

A megállóhelyen a nekilódult tömeg irgalmatlanul lesodort az aszfaltra, még arra sem kaptam lehetőséget, hogy kikerüljünk egymást. Amikor bedagadt lábaimmal visszatápáskodtam a járműre, kezdtem érezni, hogy kitartásom gyümölcse majdnem megérett. Beljebb mehettem és megálltam a vezetőfülke mögött, ahonnan körülnézhettem, vajon hova ülhetnek le. Megdöbbenő kép tárult elé! Az első és a középső ajtó között az ablakok mellett mindkét oldalon körülbelül húsz centiméter magas dobogón összesen hat széles ülés volt. – Másfél személyes – vihogtam.

– Egy embernek sok, kettőnek kevés – morogta mögöttem egy férfi. Természetesen mindegyiken ültek. Vegyesen idősek és fiatalok. Nem tudtam megállni, hogy az előttem szétterpesztett lábakkal az egyik ülőkén elterült ifjút ne kérjem meg, hogy adja át a helyét a mellette álldogáló nyolcvanéves hölgynek, akit harminc éve ismerek.

– Közöd? – csapott felém a hangja, és az ablak felé fordította a fejét. Éppen ott kúszott el egy óriásplakát, ami hatalmas betűkkel hirdeti: „...A VILÁG HOZ-ZÁD IDOMUL”.

Elhomályosult tekintetem tovább kereste az ülőhelyet. A középső és a hátsó ajtók között már elhelyeztek tíz-tizenöt kettős ülést három lépcsőzetesen egymásra szerelt dobogóra. Oda azonban csak fiatalok tudtak felkúszni, az idősek a gépjármű első részében, a „földszinten” álldogáltak és görcsösen kapaszkodtak. Kénytelenek voltak vállalni a lökdösődést, a hátizsákok ütéseit és a figyelmetlen törtetők más szadista akcióit. Mosolytalan arcukra kiírta a sors: – Le vagyunk írva!

Sajnos a közönynek és az embertelenségnek a túrhetetlen légköre és szelleme az utasok körében Esti Kornél óta semmit sem változott. De hogy az emberi könyörületességnek és a közlekedési eszköz kényelmességének a legkisebb jelét sem lehet tapasztalni azon az autóbuszon, amit nyilván sok pénzért vásárolt a főváros illetékes vállalata külföldről – ez mélységesen felháborító. Hallottam, amint a híres IKARUSokhoz szokott korosztálybeliek szintén mondták a magukét.

Egy ifjú leányka integetett felém, ültéből félig felemelkedett. – Átadja a helyét – villant át az agyamon, és dülöngélve elindultam felé az ingó padlón. Közben az egy-egy kátyú fölött átdöcögő négykereű szörny a levegőbe dobott. Egy hálás köszönömöt pihegtem szép őrangyalom felé, és lehuppantam az

„egy és fél” széles padra. Időben, mert rosszul lett kerülgetett és komisz gondolatok kísértettek. Amint az ülők kiváltságos helyzetébe kerültem, megszűnt éreznem minden felém irányuló feszültséget, utálatot, kirekesztést. Az sem hatolt el a lelkemig, hogy a mennyországot jelentő ülőke előtt egy terpeszkedő titán a fülembe sziszegte irigyen ondolált hajzuhataga fedezékéből:

– Hova rohansz, öreg, a temetésedre?

Már nem zavart a mobiltelefonok hangos csengése, kellemetlen zöreje vagy komikus jelzőhangja. A „Monggyad”-beszólások, a magánéletek hangos megbeszélése, a harsány távveszekedések. Lábaimat kinyújtottam és kéjesen átéreztem, ahogyan oldódni kezd a zsibbadásuk. A fiatal nő szelíden mosolygott rám, őzikeszeméből irgalom sugárzott. Neki köszönhetem, hogy ma nem veszítettem el végleg az emberi jóságba vetett hitemet.

Ekkor hatalmasat zökkent a monstrum és lehuppant a betonra. Az autóbusz-vezető kinyitotta az ajtókat, majd hátrakiáltott:

– Kiszállás! Lerobbantunk! – és lerohant a motorházhoz.

Megalázók és megalázottak mártírképpel elindultak a majdnem egy teljes megállónyira lévő következő felszállóhelyre, ahol már sokan vártak. A fiatalok fűrgén előresiettek, az idősek, a betegek meg-megállva támoltyogtak a sztráda útpadkáján. Köhögtek, fulladoztak a mellettük elsuhanó gépkocsik és kamionok benzingőzétől. Lassan közeledtünk egy másik óriásplakáthoz, amin már messziről olvasható: „...A VILÁG HOZZÁD IDOMUL”.

Safranka Judit

Az első pad

Mintha ólomterhet cipelne magával, nehéz volt mozdulnia, kín volt minden lépte. Már az ébredése is rosszul sikerült; takarója gúzsba kötötte, ágya fogva tartotta, húzta, nyomorgatta, aztán kilökte.

Előző este a szokott időben feküdt le, így kialvatlanságra nem panaszkodhatott. Arra gondolt, hogy talán valami betegség környékezi, lehet, hogy nátha lesz, vagy más múló gyengeség. Fájdalma nem volt se több, se kevesebb, mint más napokon; leginkább csak a szív tájékán az ismerős, állandó enyhe sajgás, korunk érzékeny emberének sorskeresztje és a mindig friss levegőre szomjazó tüdő nyomása. Ez hajtotta ki most is az utcára, különben tán az egész napot ágyban tölti.

Mázsássá nehezült tagjait vonszolva, csupán az első padig jutott, s leült.

Az első pad, ami Pesti Kornél útjába esik mindennap, amikor elindul otthonról, és egyben az utolsó is, mielőtt hazaérkezne. Csak néhány lépésnyire van a háztól, ahol lakik.

Az első pad, amire eddig még sosem ült le.

A legközelebbi pad, ami mindig kéznél van, szinte a házhoz tartozik, és most mégis új élmény rajta megpihenni, nem továbbsietni, egy másik, távolabbi, idegen padot választva.

Kornél kényelmesen hátradőlt, elvackolódott, mint egy meleg fészekben, az otthon biztonságában, és máris jobban érezte magát. Ölben ringatott, félig lebegő, könnyed érzés vett rajta erőt.

Csodálattal gondolt arra, hogy milyen természetes feltárulkozással adja oda magát neki ez a pad, használatra. Neki, aki szenttelen közönnnyel rohan el mellette mindig, sokszor még egy pillantásra se méltatva. Csak most, most először vette igazán észre, csak most ült le rá, amikor nem volt ereje továbbmenni, amikor létszükségletté vált számára, hogy ott legyen.

És ott volt.

Szégyent érzett, és hálát, és szerette ezt a padot, melynek ő a tékozló fia. Minden porcikájával szerette, mert azt adta, amit csak az igazán jó anya tud adni, állandó jelenlétével, szerény félrehúzódásával, várva, adva, elfogadva, szemrehányás nélkül, befogadón.

Zentay Anikó

Pesti Kornél

Magamba roskadtan ültem kedvenc kocsmámban, a törzshelyemen, s a barátomra vártam. Kornél, mint mindig, most is késett. Már túl voltam két üveg sörön, s jó néhány cigarettán. A kocsmá csöndes volt, mint rendesen, így kora délután. Csak két asztalnál ültek. Az egyiknél valamilyen üzleti tárgyalás folyt, ahogy a hozzám eljutó hangfoszlányokból kivehettem, a másiknál két fiatal csitri vihogott már fél órája, természetesen egy pasi volt a téma. Örültem, hogy nincsenek sokan, akkoriban már egyre többen felismertek, és ez nagyon zavart. Nem tudtam, mit kezdeni a népszerűséggel. Napszemüveget vettem fel, másképp fésültem a hajam, mint a tv-felvételeken. Egyszerűen, nem akartam azonosulni AZZAL az emberrel. Ideges voltam, félpercenként néztem az órát, oda-vissza forgattam az étlapot. Éppen újabb sört rendeltem, mikor a szó legszorosabb értelmében be-

viharzott Kornél. Ballonkabátja valósággal úszott utána a levegőben. Ledobta magát a székre, és lihegve egy szuszra ledarálta mondanivalóját.

– Ne haragudj, öregem, ennyit azért nem szoktam késni, tudod, elindultam időben, de lerobbant a kocsim, úgy hogy, busszal bumliztam be, és amikor leszálltam, belebotlottam egy régi iskolatársamba, persze, nem engedett el addig, amíg be nem dobtunk egy sört és el nem meséltem neki, hogy mi van most velem, szóval bocs, bocs, bocs!!!

Nem szóltam semmit. Rendeltem neki is egy sört, és hagytam, hogy kifújja magát.

– Szóval, mi van veled? Mi az a borzalmas felismerés, amiről beszéltél – kérdezte. Egy kis hatásszünetet tartottam, aztán kissé túl hangosan felkiáltottam:

– Kurva vagyok!

A kis csajok rám néztek, és harsány röhögésben törtek ki.

– Mi van? Mi bajod van? Megőrültél?

Kornél úgy bámult rám, mint ha azt közöltém volna vele, hogy mától nőnek érzem magam.

– Figyelj, megmagyarázom. Egyszerűen, nem bírom tovább csinálni! Nem megy! Belenézek a tükörbe és szembeköpöm magam. Nem csinálom tovább ezt a rohadt, szemét vetelkedőt!

– Jól van, jól van! Nyugodj már meg, szedd össze magad! Igyál egy kortyot, mindjárt megüt a guta – nyugtatgatott Kornél, és kezembe adta a poharat.

– De mondd már el, mi történt? Mi borított ki ennyire?

– Mi? Még kérdezed? Ezer éve ismeresz. Együtt jártunk az egyetemre. Emlékszel még, milyen terveink voltak? Emlékszel arra a dolgozatra, amit egyetlen éjszaka hoztunk össze: „A kultúra észrevétlen becsempészése a médiába”? Röhögőm kell! Hosszú évek után, nagy nehezen sikerült bekerülnöm egy televízióhoz, azt gondoltam, most eljött az én időm. De nem. Az összes műsortervemet visszadobták, mondván, ilyen programokra nincs igény, úgy sem lenne nézettsége. Helyette felajánlották ezt az iszonyatos vetelkedőt. Vállaltam, mert arra gondoltam, így mégis bent maradhatok, és majd egyszer talán..., de most úgy érzem borul a bili. Nem bírom tovább! Primitívnel primitívebb kérdéseket kell feltennem nap, mint nap, egymás ellen uszítom a két csapatot, ugyanazt a bugyuta szlogent kell elmondanom ötpercenként. Már álmomban is ezt hallom. Hányok az egésztől!

– Na végre – lekendezett Kornél –, már vártam, sejtettem, hogy ez lesz a vége! Ismerlek már ennyire. Van egy szenzációs ötletem. A következő élő

adásban egyszerűen bejelentem, hogy vége. Farkasszemem nézel a kamerával és halál nyugodtan azt mondod: Hölgyeim és Uraim, ennyi volt. Én ehhez a primitív, megalázó, bugyuta vetelkedőhöz többé nem vagyok hajlandó asszisztálni. Keressenek más bohócot.

– Jó az ötlet. Lenne min csámcsogni a bulvársajtónak. De van egy bökkenő. Tudod, Krisztával lakásra gyűjtünk. Ő sem egy „tini” már, szeretne minél előbb gyerekeket. Az meg pénz nélkül ugye, nem megy.

De a barátom meg se hallotta halk ellenvetésemet, lelkesen magyarázott tovább.

– Gondold meg! Óriási lenne. Képzeld el azt az érzést, amikor belevágod a képükbe ezeket a szavakat. Olyan szabadnak érzed majd magad, amilyenek még soha. Szabad leszel, független, bátor, erős. Saját magad irányíthatod a sorsod, és nem leszel többé egy marionettbáb. Úgy érzed majd, olyan könnyű vagy, akár egy pillangó, és elszállhatsz a széllal. Egy csapásra megszabadulhatnál a mindennapok béklyóitól, a kötöttségektől, a hazugságoktól, a gyávaságoktól, az örökös színleléstől. Gondolj az önbecsülésedre. Tedd meg, öregem, tedd meg! Csak nyerhetsz vele.

Kis, zavaró csönd telepedett köztünk. Kornél, kérdően nézett rám.

– Jó, megpróbálom, majd gondolkodom a dolgon – válaszoltam végül.

Nem volt kedvem tovább beszélgetni vele. Valami találkozóra hívatkoztam, gyorsan fizettem és elváltunk. Lelkem mélyén tudtam, hogy igaza van. Pár éve, mikor még független voltam, gondolkodás nélkül megtettem volna. Milyen ambivalens szerkezet az ember lelke! Szabadságra vágyik, de mindent megtesz azért, hogy feladhassa függetlenségét, aztán

zokog, mert elveszett a szabadsága... de, ha független marad, rendszerint nem tud mit kezdeni szabadságával, és végtelenül magányosnak érzi magát. Lehet, hogy nem szabadságra születtünk. Csak addig olyan csábító, míg mint elérhetetlen vágyunk tárgyaként gondolunk rá.

Bántott, hogy nem volt bátorságom minderről beszélni vele, hogy csak fölvettem a problémát, és máris megfutamodtam. Szerettem volna minél előbb elfelejteni az egészet.

Aztán, néhány hét múlva levél jött Kornéltól. Azt írta, hogy a következő adás előtt, már fél órával ott ült a tv előtt. Még egy sört is odakészített magának a kisasztalra, és lélegzet visszafojtva várta a nagy durranást, az óriási botrányt. Várt..., de hiába. Csak azt látta, hogy én állok a két csapat között, kényszeredett vigyorral a pozámon, biztatom őket, és kántálok a

bugyuta szlogeneket. Azt írta, csalódott és szomorú lett. Még a sört sem volt kedve meginni. És még azt is, hogy sajnál, végtelenül sajnál, amiért nem ismerhettem meg a szabadság ízét. Lemondtam róla, és beálltam én is a sorba. A megalkuvók, a pénzért mindenre hajlandók végeleáthatatlan sorába. Végül azzal zárta levelét, hogy szerinte, nincs többé mondanivalónk egymás számára.

Azonnal válaszolni akartam neki, de csak bámultam az üres papírra, és rájöttem, hogy semmit sem tudok írni. Hosszan sorolhattam volna az okokat, kereshettem volna kibúvókat, mentségeket, de tudtam jól, az árulás a legrútabb bűn, s én elárultam az álmainkat, a kilencedik kör rám vár.

Többé nem láttam Pesti Kornélt, eltűnt a városból, mintha sohasem lett volna ott.

Zsirai László

Tavaszi januárban

Már a november is nagyon gyanús volt, hiszen a szemközti ház első emeleti erkélye alatt, a gondosan ápolott virágágyásban még pirosan virítottak a rózsák. (A Babits Mihály kisregényéből készült *Hatholdas rózsakert* című film színes helyszínei, jelenetei peregtek le előtte, a megfogyatkozott, összezsugorodott budatétényi rózsakert eredeti nagyságában, és Fricike az óta beépített legénylakása az egyik budafoki iskola területén.) Valami már akkor is szokatlannak tetszett. A fű zöldje nem kopott meg, apró sárga és fehér virágok tarkították a társasházak melletti füves területeket. Elmúlt a karácsony és a szilveszter is, ám még havat sem kellett lapátolni.

Viszonylagos, hogy kitolt-e a tél a hajléktalanokkal, mert ugyan alapanyaghiány miatt képtelenek rendkívüli hómunkásként rendkívüli hólapátolással némi rendkívüli pénzt keresni, ám nem is fáznak annyira, hiszen ezen a rendkívül langyos január elején nap mint nap rájuk mosolyog a Nap.

Pesti Kornél az íróasztalánál ülve rendezgeti leveleit, miközben egyszer csak sejtelmesen élénk sárgára színeződik a szemközti ház vakolata. Napfogyatko-

zaskor érzékelt hasonló fényjelenséget, amikor szintén eluralkodott rajta az áhítat. Sietős léptekkel megy ki a lakásból a lépcsőházba, ahonnan megfigyelheti, hogy a sötétkek ég összefüggő felhőtakarójából kidugva fényes fejét, átkandikál a narancssárga napkorong. Sajnálja, hogy nincs fényképezőgépe. Megöröklendő pillanatokat él át, festő ecsetjére kívánczó szépséget nyelnek a szemei. A színek egyszerű gyönyörűsége által lebilincselve, megbabonázott tekintettel áll a lépcsőházi fényben, majd napirendre térve folytatja teendőinek elvégzését. Tekintete vékonyka verseskötet címére barangol a legfelső könyvespolcon. Szívesen és gyorsan olvassa a szerző nevét és a könyv címét. Bíró András: *A szépség ünnepe*. Keze automatikusan nyúl a szinte magától kinyíló könyvért. A hirtelen előbukó oldalról falja az első versszakot: „Fölöttem lángol a nap, / ülök a meggyfa alatt, / kondul a déli harang – / napomból jaj, mi marad?”.

Este elballag a postára.

Füles sapkáját nem húzza le, melegnek véli a garbója nyakát ölelő sálat is. Szokatlanak tűnik számára, hogy a családi házakat őrző kutyák elszenderedve lapítanak az előkertekben. A kezében tartott levelekről máskor postásnak vélhették, s kegyetlen elszántsággal ugatták meg; ki tudja, milyen egykori kézbesítő rúgását szándékozták megtorolni az őseiktől örökölt gének birtokában. A mozdulatlanul fekvő kutyák egyike, amelyik kivételesen sosem ugatott rá, felpillant, majd nyugodtan szundít tovább.

A templom vecsernyére szólító harangja kíséri útján.

Január idusa szinte kokárdáért kiált, tavaszi frissességgel nyargaló szél sörényébe kapaszkodnak a rettenthetetlen álmok. Szebb jövő reményét ébreszti Isten a jóságos emberi szívekben a természet kegyelme által? Mintha a gáz rendkívül magas áremelésének kínját igyekezne ellensúlyozni a kevesebb fűtést igénylő hetekkel, de vajon mi lehet majd e szokatlanul enyhe tél ára – gondolkodnak el az emberek. Mi terem majd a szomszéd földeken? Mennyire veri fel az ínség a zöldségek-gyümölcsök árát a piacon? Mekkora árvizet jósol az aggódo előérzet?

– Mi is láttuk azt a fényt, amikor Géza bácsival mentünk a Deák téren az autóbushoz, hogy kiutazzunk a kertvárosba a dédunokáinkhoz. Éppen olyan sejtelmesnek találtuk, mint napfogyatkozáskor – említi a nyugati határszálon élő nagybátyja felesége az esti telefonbeszélgetéskor, meg azt is mondja: – Jó, hogy a nyáron szigetelték a panelházat, mert a fűtetlen lakásban is huszonkét fokot mutat a hőmérő. Tisztára tavasz lett a télben.

Pesti Kornél megnézi a gázkonvektor hibája miatt két éve fűtetlen kisso-bája falán szolgáló hőmérőt. Tizennyolc fokot mutat. Úgy gondolja, hogy ebből a szempontból talán szerencsétlen módon költözött el harminchárom évvel ezelőtt a határszéli, gyöngyszem városkából, ahol született. No de, ki gondolta volna még harminchárom éve, hogy harminchárom év múlva bekövetkezik egy januári tavasz, ami mosolyt ültet a népek egyébként szomorodó arcára.

Néhány nap múlva ugyanabból a városból jelzi egyik gyermekkori barátja elektronikus úton küldött levelében, hogy a vihar által az ablaka alatt feldöntött motorkerékpár keltette zajra ébredt hajnalban. Ugyanebből a híradásból tudja meg azt is, hogy egy kamaszkorában vele együtt indult költő már életében érettségi tétel lett abban a szakközépiskolában, ahol barátja leánya készül a nagybetűs életre. Azonnal megírja emlékeit a költőről, aki regionális íróként

immár tananyag, hogy személyes információhoz juttassa a lányt, valami több-lethez, ami esetleg előnyös érdemjegyet válthat ki a tananyagot túli érdeklődést mutató felelet osztályzásakor. „Amit akarok, több, mint ami vagyok” – ezzel a mottóval tartottak közös szerzői esteket, az otthont adó szülővárosukban és más dunántúli településeken. Akkoriban még élénk érdeklődés kísérte ezeket a művészeti alkalmakat, ma már a biztonsági örök is könnyebben-jobban érvényesülnek az életben az írónál.

Pesti Kornélt az ablaka előtti fenyőfára telepedő fekete, sárga, zöld színű tollazattal virító kismadarak hirtelen jelenléte zökkenti ki visszarávedéséből. Három cinege érkezett a fára, mint általában tavasszal. Két nagyobb és egy egészen picinyke cinke.

– Nyitni kék, nyitni kék – éneklük a madarak a télben-tavaszban.

– Nyitni kék, nyitni kék! – dalolja velük Pesti Kornél, majd e vállalkozói korszakra hangolt gondolatokkal folytatja: – Nyitni kék? Valóban nyitni kellene valamit, bele kellene vágni valamilyen jövedelmező vállalkozásba, mert a folyóiratok lassacskán megszűnnek, vagy nem fizetnek tiszteletdíjat, a könyvkiadók pedig koldulásra kényszerítik szerzőiket, hiszen aki képtelen mecénást szerezni, annak nem is jelenik meg a könyve. Ha ez sokáig így megy, először a villanyt kapcsolják ki a lakásban, majd a gázt, a telefont, a végén még ki is kerülhet az utcára a langyos téli-tavaszi napfényben fűrdőző madarak közé. De hát milyen vállalkozásba is kezdhetne? Nem ért máshoz, mint az újsághoz és a könyvhöz... Alaptőke nélkül azokkal sem lehet mit kezdeni.

Könyveinek kiadását nem támogatják a bankok, a tehetős vállalkozók, a hirtelen megvagyonosodott politikusok, a multik. Nem törődnek az érzelmekkel, elsivárosodik a közeg. Az nem lehet, hogy csupán a pénz uralja az emberek gondolatait!

Csupán a Nap élénk mosolyának aranytallérja ösztönzi akkor is, amikor különben gondok kígyója tekeri körbe, és fojtogatni kezdi. A napsugarak aranyszálaiból töltekezik a művészi lélek, hogy továbbsugározza az értelmes emberi léthez szükséges erkölcs eligazító parancsait a versek, novellák, regények, zene- és dalművek, festmények, szobrok útján.

Fiatal pár áll meg a ház előtt. Sokáig váraкоznak, akár az egymás kezét szorító szoborpár. Hosszú szempillantással búcsúzik a fiú a lánytól. Kizárólag kettejük titka marad, ők hallhatják csupán, hogyan kondulnak szívükben a csend harangjai.

A neve Kosztolányi hősére emlékeztet. Idézzük fel együtt az arcát. Markáns? Szikár? Csalódott? Hogyan öltözködik? Legalább a sziluettje jelenne már meg, derengene át a képzelet alig-alig áteresztő lemezén.

Pesti Kornélnak hívják. Mi alkottuk meg, ilyen lett, talált gyerek.

A kiadó együttalkotásra invitált. Novellapályázatában kérte játékos kedvű olvasóit, idézzék fel Pesti Kornél egyetlen napját.

A nagy érdeklődést kiváltó pályázatra számos pályamunka érkezett, melyekből tizenkettőt válogattunk be a gyűjteménybe. Ezek közül is kiemelkedik Dobó Csaba *Buktatás*, P. Buzogány Árpád *Jadevirág* és Safranka Judit *Az első pad* című műve.

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős szerkesztő: Szondi György
Szerkesztő: Bognár Antal, Prágai Tamás,
Vincze Ferenc
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence